

VELIKA KLADUŠA

Prvi put se spominje 1280. godine i pripadala je knezovima Babonićima Blagajskim, a kasnije plemićima Kladuškim i Frankopanima Slunjskim. Godine 1563. grad nije imao nikakvu odbranu, pa je Ivan Leković predlagao da se u njega postavi posada od 20 vojnika. Dvije godine kasnije, 1565, Velika Kladuša je pretrpjela veliku osmansku opasadu, ali nije zauzeta. Po ugovoru iz 1577. godine ostala je pusta do 1633. godine.

Središnji dio grada opasan je visokim i tvrdim okruglim bedemom. Unutrašnjost iza bedema bila je gotovo do vrha ispunjena zemljanim nasipom i tako je ovo utvrđenje ličilo na veliku i prostranu tabiju, kojoj tadašnji topovi nisu mogli ništa nauditi. Na strani okrenutoj prema proplanku gradske kose uzidana je okrugla kula, čiji zid ima samo jedan oštar ćošak. Ovaj ćošak okrenut je prema mogućem napadu neprijatelja i kosina zidova kule ublažila bi udare topovske đuladi.

Od 1633. godine osmanske vlasti su opravile kladušku tvrđavu i u nju su smjestile stalnu posadu, koja je bila podređena ostrožačkom kapetanu. Osmanski dio grada sastoji se od bedema, koji je gotovo paralelno opasao staru tvrđavu. Uz ovaj bedem postojala je džamija, a s njene desne strane kapija s malehnim predvorjem. Sredinom XVIII stoljeća posada je brojala 60 graničara, a tvrđava je imala 1 veći i 1 manji top. Poslije pada Cetingrada 1791. godine, posada je postala brojnija za cjelokupnu posadu iz ove tvrđave.

